

він гріх, послуговуючись добром, завдав мені смерть, щоб гріх, завдяки заповіді, виявив свою надмірно грішну силу» (вірші 11-13).

Для нас важливо знати, як позбутися гріха. Коли згрішимо думкою, словом чи ділом, треба відразу визнати це перед собою, а також зразу духовно подивитися в обличчя розп'ятому Ісусові і попросити Його прощення. Якщо наш гріх вплинув на ближнього, тим, що ми дали йому поганий приклад або якимось його скривдили, словом чи жестом, треба адекватно до провини вибачитися.

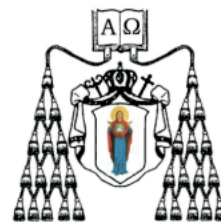
«Що ж скажемо? Що Закон – гріх? Борони, Боже! Але я не знав гріха, як тільки через Закон: бо ж я не знав би пожадливості, коли б Закон не наказав: „Не пожадай!“ Гріх же, взявши привід від заповіді, підняв у мені всяку пожадливість, бо без Закону гріх мертвий. І я колись жив без Закону. Та коли прийшла заповідь, гріх ожив, а я (духовно) умер; так то заповідь, що мала б бути мені на життя, стала мені на смерть» (вірш 7-10). Тому також Боже слово каже, що Закон є вихователем до Христа; тобто він вказує нам на зло гріха і на відплату за гріх, якою є смерть, а цим змушує нас шукати порятунку – а він є тільки в Христі!

Слово життя Рим. 7,16-17

«Коли ж роблю те, чого не хочу, то я згоджуюсь із Законом, що він добрий. Тепер же не я те чиню, а гріх, що живе в мені»

Апостол Павло показує, що якраз тому, що я не хочу зла, яке роблю, я згоджуюсь із Законом, що він добрий. Далі він вказує на корінь зла в мені, який впливає на мої почуття, розум та волю, і на те, що цим коренем зла є первородний гріх в мені. Далі апостол розкриває цю правду про гріх у нас: *«Знаю бо, що не живе в мені, тобто в моїм тілі, добро: бажання бо добро творити є в мені, а добро виконати – ні; бо не роблю добра, що його хочу, але чиню зло, якого не хочу. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то тоді вже не я його виконую, але гріх, що живе в мені. Отож знаходжу такий закон, що, коли я хочу робити добро, зло мені накидається»* (вірш 18-21).

Тому ми повинні боротися з гріхом і не забувати про слова Христа: *«Зречись себе, візьми свій хрест і йди за Мною»*, *«вузька та дорога, що веде до життя»* (Мт. 7,14).

Візантійський Вселенський Патріархат

Контактна e-mail адреса: byzcatpatriarchate@gmail.com

<http://vcpatriarhat.org/>

«Христос страждатиме, а третього дня воскресне» (Лк. 24,46)

СЛОВО ЖИТТЯ від 07.4. до 21.4.2019 – Рим. 7,14-15: *«Адже знаємо, що Закон духовий, а я тілесний, запроданий під гріх. Бо що роблю, не розумію: я бо чиню не те, що хочу, але що ненавиджу, те роблю»*

від 21.4. до 05.5.2019 – Рим. 7,16-17: *«Коли ж роблю те, чого не хочу, то я згоджуюсь із Законом, що він добрий. Тепер же не я те чиню, а гріх, що живе в мені»*

Листи з УА 4/2019

Пастирське послання на Великий піст

В понеділок ми вступили в період Посту. В Сиропусну неділю в Євангелії було три тематики: про прощення, про піст і про скарб.

Тема прощення завжди актуальна. Майже щодня бувають ситуації, в яких хтось свідомо чи несвідомо скривдить нас, а перед нами стоїть Ісусова вимога прощати – так, як наголошується в молитві «Отче наш»: *«Прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим»*. Ісус наголошує на прощенні і вказує, що від нього залежить і те, щоб Бог простив нам. Він чітко каже: «Якщо ви простите людям, то і вам простить Небесний Отець». А з іншого боку: «Якщо ви не простите, то і вам Небесний Отець не простить ваших провин». Щоб дійсно прощати, ми повинні спочатку бачити свої провини щодо наших ближніх. Адже часто ми хочемо зробити добро, а в результаті з цього вийде або словесна образа, або зранення, яке ми не хотіли завдати. Ми часто в думках осуджуємо наших ближніх і за це навіть не каємося, тобто не визнаємо, що це гріх, ні перед собою, ні перед Богом, і не відділяємося від нього. Часто ми приймаємо неправдиву інформацію, яку некритично передаємо далі, і цим кривдимо невинних.

Іноді гіркість між людьми залишається протягом багатьох років і вони вже навіть не знають, чому. Але якщо людина усвідомить свою провину перед Богом і просить Бога про прощення, то тут є умова: треба спершу простити ближньому. Якраз тут здійснюється: *«Якщо твій брат має щось проти тебе, то піди і перше примирися зі своїм братом»*. При цьому завжди необхідно упокоритися. Іноді достатньо правдиво похвалити ближнього, признати, що доброго він зробив. Якщо зробимо перший крок, то духовна хмара відійде і від брата.

На наше мислення діють певні духовні сили, а водночас і певні закономірності, пов'язані з родовищем зла і брехні, яке є в нас і яке ми називаємо первородним гріхом.

Першим Ісусовим словом з хреста було: *«Отче, прости їм, бо не знають, що роблять»*. Ісус дав нам приклад. Він прощав, коли Йому в руки і ноги забивали залізні цвяхи, щоб цим завдати Йому смерть. Ми мали б постійно тренуватися у прощенні, щоб таким чином здобути навички, тобто чесноту. Тоді, якщо хтось завдасть нам біль, замість вибуху гніву, ненависті, помсти, чи навіть проклинання, яке природно з нас виходить – вже вийде, знову ж таки природно, протилежна реакція за прикладом Ісуса: *«Отче, прости їм, бо не знають, що роблять»*.

На початку Посту нам наголошується, щоб ми прощали своїм бли-

давати його до Христової смерті, паралізувати його через віру. Це означає, що в даний момент цілковито віддамо себе Богу, тобто цілковито зречемося своєї волі, а одночасно вірою з'єднаємося з розп'ятим Христом. Таким чином родовище зла паралізоване і ми не можемо грішити. Але оскільки наше життя триває далі, то за деякий час знову приходиться проба. На нас діє світ, диявол і родовище зла, тобто наша зіпсута природа. Вона хоче знову обманути нас, щоб ми повірили брехні, втратили з'єднання з Ісусом і почали робити добро у власній силі, без Бога. А це початок кінця. Рано чи пізно настане падіння. Отож, ми повинні ходити у вірі, а «ходити» означає продовжувати робити кроки віри, знову повертатися до основних, простих правд, про які будемо не тільки філософствувати, але які починемо реалізувати у своєму особистому житті і так здобудемо заслуги для себе і для цілого Містичного Тіла Христового – Церкви.

Слово життя Рим. 7,14-15

«Адже знаємо, що Закон духовий, а я тілесний, запрований під гріх.

Бо що роблю, не розумію: я бо чиню не те, що хочу, але що ненавиджу, те роблю»

Апостол Павло вказує тут на протиріччя, тобто на певну духовну шизофренію, яку спричинює первородних гріх в нас. Божий закон є святий, але кожен з нас перебуває під впливом тілесності і душевності. Як на тіло, так і на душу діє закон гріха. Але наш дух прагне Бога, однак він зв'язаний зіпсованою природою, яка тримає його, як у в'язниці. Кожен може перекопатися в тому, що в нас діє закон гріха. Доказом є те, що ми хочемо робити добро, любимо добро, але незважаючи на це, робимо зло, яке ненавидимо і не хочемо. Тут існує закон гріха. Закон – це принцип, який повторюється; це не щось одноразове. Закон гріха триває, доки ми перебуваємо в цьому дочасному житті. Потрібно з цим рахуватися, а також Боже слово попереджає нас про це. Тому ми повинні ходити у вірі. Проте існує не тільки закон гріха, але й закон Духа (про що будемо роздумати в наступних віршах), а він діє, коли ми в конкретних ситуаціях з'єднуємося з нашим Спасителем Ісусом Христом.

«Бо гріх, узявши привід від заповіді, звів мене і вбив нею. Все ж таки Закон святий, і заповідь свята, і праведна, і добра. Значить, те, що добре, принесло мені смерть? Ніколи! Але гріх, щоб показати себе, що

циском, а при тому навіть додатково не наполягаєте на чіткій і безкомпромисній вимозі адекватного покаяння за його еретичні формулювання. На жаль, це суть вашої духовної шизофренії.

Тому закликаємо Вас хоча б додатково висловити конкретну вимогу, щоб Франциск публічно відкликав своє еретичне формулювання або пішов у відставку з папського уряду – так, як на цьому безкомпромисно наполягає архиеп. Вігано. А поки що своєю двозначною позицією Ви більше блокуєте реформу Церкви, ніж явний еретик кард. Маркс – своїми ересеями.

Від імені Візантійського Вселенського Патріархату

+ Методій
єпископ-секретар

18.03.2019

Додаток до попереднього Слова життя Рим. 7,5-6

Боже слово каже, що коли ми жили за тілом, то в нас діяли гріховні пристрасті. Закон не давав сили, щоб їх перемогти. Навпаки: він давав їх до світла, і так наше сумління детально пізнавало гріх і було цим зв'язане. Підкреслюємо: Закон не дав нам сили, щоб, відповідно до отриманого світла, ми перемагали гріховні пристрасті. Закон лише відкривав нам те, що є глибоко в нас, тобто родовище брехні і зла, пов'язане з гордістю і грішними прагненнями. А це приносить плоди смерті.

Вірш 6 хтось міг би неправильно зрозуміти і зробити неправильний висновок, бо там написано: «...тепер же ми звільнені від Закону, умерши для того, що нас тримало, немов в'язнів». Але це не означає, що свобода полягає у звільненні від Закону. Справжній сенс розкривають наступні слова: «... щоб служити в обновленні Духа, а не згідно зі старим Законом». Справжня свобода є тільки в Христі! Вона пов'язана з тим, що ми покладаємося на Божу ласку, тобто на допомогу Святого Духа, яку ми повинні випросити на молитві для конкретних ситуацій. Але ласка пов'язана з самозреченням, несенням свого хреста і наслідуванням Христа. Якщо ми впадемо на дорозі наслідування, програємо, то маємо відразу встати і якнайшвидше продовжити йти дорогою за Ісусом. Він є Дорога, а також Правда і Життя.

Отож реальність така, що навіть якщо ми на вернулися і намагаємось наслідувати Христа, то все ж на нас далі діє сила первородного гріха, який є в нас. Його родовище є глибоко в нашій душі. Ми повинні від-

жнім, бо від цього залежить і Боже прощення для нас. Це надзвичайно важлива річ.

Один чоловік сказав: «З досвіду знаю, що я повинен прощати негайно. Моя дружина має проблеми з прощенням, але я знаю, що нема сенсу дозволяти, щоб мене мучили духи, які приховані за непрощенням. Крім того, і так буду змушений врешті простити, бо інакше, як каже Ісус, і мені Бог не простить. Тому найкраще простити відразу».

Деякі люди, особливо жінки, кажуть: «Я прощаю, але не забуваю. Я визнала перед Богом всі свої гріхи, але постійно маю сумнів, чи Бог мені простив, та не маю спокою в душі». Чому так буває? Бо прощення було тільки половинчате. А чому було половинчате? Бо людина не усвідомила основного – своєї вини та свого гріха щодо Бога і щодо ближніх. Людина болісно зосередиться тільки на тому, що її саму образили, і не бачить, що й вона образила інших, а тому не хоче повністю їм простити і надалі перебуває в темряві, тобто у відділенні від Бога. Треба, щоб вона визнала свій гріх Ісусові під хрестом. Гріх – це не тільки провина щодо Бога, але гріхом ми кривдимо самих себе та інших.

Згадую приклад з Меджугор'я, де після появи Діви Марії селяни зібралися у храмі і разом молилися вервицю. Тоді отримав пророцьке слово хлопець Яків. Священик закликав його підійти до мікрофону і він сказав: «Діва Марія хоче, щоб ми молилися вервицю, але спочатку ми всі повинні простити один одному». Настала мертва тиша. Священик усвідомлював велике напруження між людьми, тому сказав: «Помолімося вервицю, щоб отримати ласку простити один одному». Як тільки вони почали молитися, один чоловік вигукнув: «Господи, я простив, а тому прошу: і Ти мені прости!». Цим наче проламався духовний бар'єр і люди один наперед одного почали просити прощення, плакали, обіймалися, а священик сказав: «Того дня в Меджугор'ї дійсно настало свято». Сім'ї, які роками не переступали поріг іншого дому через непрощення і розбрат, тепер почали відвідувати одні одних і атмосфера в Меджугор'ї повністю змінилася. Увечері після прощення, коли люди вийшли з храму, побачили на небі знамення від Бога. На небі великими літерами було написано «МИР». Через взаємне прощення до цілого села прийшло духовне пробудження. В цей час Посту Діва Марія хоче цього не тільки для якоїсь парафії, але для цілої України! Українці мали би простити не тільки полякам, але й росіянам. Непрощення блокує благословення не тільки в духовній, але й в економічній сфері.

За кожним нашим непрощенням, гіркотою і критикою дійсно є дух гордості, тобто дух брехні і смерті, хоча ми цього й не усвідомлюємо.

Він засліплює нас, так що ми не усвідомлюємо правди ні про себе, ні про Бога, ні про ближнього. Пролом настає через прощення, тобто через упокорення. Тоді Господь дає світло пізнання, ми все глибше і глибше пізнаємо таїнство гріха, а одночасно – і таїнство Божої любові. Вона проявилася в тому, що Бог віддав за мене Свого Сина! Він помер на хресті за мої гріхи! Святе Письмо каже: «*Всі згрішили*». Людина думає: «Це стосується інших, а не мене». Але це обман. Кожен з нас має в собі отруйний корінь первородного гріха, тобто т.зв. «стару людину», яка бачить скалку в оці брата, а колоди у власному оці не бачить.

Що стосується посту, хай кожен обере той спосіб, який є оптимальним для його умов.

Що стосується скарбу, то ми збираємо його або на Землі, або на небі. На Землі його врешті вкраде у нас злодій, яким є смерть. А скарби в небі залишаються навіки.

Ми починаємо час Посту. Потрібно знайти хвилику часу, взяти олівець і папір та скласти для себе програму. Пригадую посну програму, яку я давав дітям у школі ще 40 років тому. Вони зробили собі на весь час Посту табличку і щодня замальовували синім кольором квадрати, якщо виконали завдання. Які завдання мали діти? Першим була боротьба з лінивством. Коли мама вранці їх будила, а хлопчик чи дівчинка відразу встали, то могли замалювати синім кольором один квадратик. Коли відразу ж клякнули і помолилися біля ліжка «Отче наш», замальовували другий квадратик. Коли вмили обличчя холодною водою, могли замалювати третій. Протягом дня мали зробити якийсь добрий вчинок, наприклад, поділитися з другом канапкою, або відвідати бабусю та принести їй вугілля чи дрова, допомогти їй нести сумки з покупками, або зробити вдома мамі якусь роботу. Тоді могли замалювати собі наступний квадратик. Коли протягом дня помолилися десяток вервиці – мали ще один квадратик. Наступним завданням була боротьба з цікавістю. Протягом Посту діти не дивилися телевизор. За це кожного дня мали замалювати один квадратик. Також вони боролися з лакомством. Наприклад, коли мали День народження, не їли шоколад, але залишили його собі аж на неділю, коли нема посту. Але хто не витримав, мусів лишити білий квадратик. Потім щотижня діти показували в школі своє «сине» життя, і я похвалив передусім тих, які найбільше старалися. А це й інших надихало до ревності.

Це була програма для дітей. Але яка програма сьогодні, в час Посту, є актуальною для дорослих? Суть посту полягає в тому, щоб знайти час на Бога і на свою душу, тобто на молитву. Передовсім в період

тей, рас і мов – це мудра Божя воля, з якою Він створив людських істот».

1. Цими словами Франциск стверджує, що мудрою Божою волею є **плюралізм статей**, що в сучасній добі розуміється не тільки так, що Бог сотворив чоловіка і жінку, але **безліч різних статей**. Це двозначне висловлювання дає повний простір для ересей, а водночас **легалізує гендерну ідеологію**. Це брутальний злочин проти Бога і людства!

2. Мудра Божя воля не встановила ніякого **плюралізму релігій**. Бог лише допускає поганство, демонів, зло, війни і злочини, але на кінець прийде справедливий Божий суд, а для багатьох – вічне засудження. А цього Бог не хоче, але поважає вільну людську волю. Божя воля така, щоб усі навернулися і вірою в Ісуса Христа були спасенні.

Незважаючи на багато пересторог, Франциск затверділо відстоює еретичні позиції. Зрозуміло, що він є недійсним папою!

+ Методій, ЧСВВр + Тимотей, ЧСВВр
єпископи-секретарі Візантійського Вселенського Патріархату

16.03.2019

Заклик єпископу Шнайдеру
відео: <http://vkpatriarhat.org/?p=33509>

Шановний владико!

Ви публічно звернули увагу на еретичне формулювання в заяві, підписаній Франциском в Абу-Дабі. Ви правдиво підкреслили, що фраза про мудру Божу волю і різноманіття релігій «*викликає суперечності та еретичні інтерпретації*».

Однак під час вашої зустрічі з Франциском у Ватикані 1 березня 2019 року Ви не зайняли такої позиції щодо ересей, як того вимагає Церква. Ви були зобов'язані чітко сказати Франциску, що недостатньо вести приватну сердечну розмову, але він зобов'язаний перед цілою Церквою відкликати еретичне формулювання. Саме про це говорить і професор Й. Сайферт, вказуючи на те, що «*корекція Франциска є абсолютно недостатньою, бо фальшиву і цілком неприйнятну публічну заяву неможливо виправити лише приватним поясненням, але необхідно здійснити публічне відкликання*».

На жаль, цієї позиції Ви не підтримали, і таким чином ввели в оману правовірну католицьку громадськість, яка довіряла Вам. Крім того, Ви показали, що перебуваєте у братньому відношенні єдності з Фран-

зму, необмеженому гедонізму, деградує людину нижче рівня тварини і втілює в душу нечистих демонів, яких Ісус виганяв!

- Цитата: *Контрацептиви служать життю.*

Коментар: Контрацептиви перешкоджають життю! Багато з них є абортивними, тому вбивають вже людський плід.

- Цитата: *Мастурбація є відповідальним ставленням до власної сексуальності.*

Коментар: Мастурбація – це гріх, і аж ніяк не відповідальне ставлення до власної сексуальності!

- Цитата: *Гомосексуальні стосунки мають такі позитивні компоненти, як дружба, вірність і підтримка у житті.*

Коментар: Це формулювання є явно неправдивим і антибіблійним. Гомосексуалізм протирічить людській природі. Святе Письмо називає його гидотою і кілька разів перестерігає перед Божою карою – вогнем з неба (II Пт. 2,6; Юд. 7). Крім того, німецькі єретики у своїй пропаганді збочень забувають про наслідки: СНІД, гепатит В, різні паразити, психічні розлади, злочини і самогубства.

- Цитата: *Гомосексуальні відносини необхідно приймати безумовно.*

Коментар: Безумовно необхідно вигнати німецьких єретиків з церковних посад, доки ще не пізно.

- Цитата: *Церква повинна прийняти той факт, що деякі люди не можуть ідентифікувати себе як чоловіка чи жінку і т.д.*

Коментар: Цим розпусні церковники просовують збочену гендерну ідеологію, яка сьогодні також пов'язана з викраданням дітей і їх усиновленням цими збоченцями. Про це вони поки що лицемірно мовчать.

Під проводом цих єретиків Церква вже не сміє назвати збочення тим, чим воно є, і закриває грішникам дорогу покаєння та спасіння. А це великий злочин!

Таким чином Німецька єпископська конференція презентує себе як церкву антихриста і синагогу сатани.

+ Ілля
Патріарх Візантійського
Вселенського Патріархату

+ Методій, ЧСВВр
єпископи-секретарі

+ Тимотей, ЧСВВр

17.03.2019

Франциск і єресі в Абу-Дабі

Проголошення, підписане Франциском в Абу-Дабі, містило твердження: *«Плюралізм і різноманітність релігій, кольорів шкіри, ста-*

Посту ми мали б вчасно розпочинати Святу годину. Також ми мали б роздумувати про Ісусові страждання згідно молитов з нашої брошури. Тут є роздуми про сім останніх слів з хреста, роздуми про Господні страждання від останньої вечері, включаючи хресну дорогу, аж до розп'яття.

Який душевний піст є корисний? Перш за все, обмежити час на телебачення, радіо, газети, мобільні телефони, а Інтернет використовувати тільки тоді, коли потребуємо його для виконання наших службових обов'язків. Таким чином здобудемо час для того, щоб присвячуватися молитві за себе, за сім'ю і за народ. Бог чекає на те, щоб ми віддавали Йому свої гріхи і проблеми, а свої хрести і терпіння з'єднували з терпінням Ісуса. Так отримаємо світло, силу і мир, які світ не може нам дати.

Для цьогорічного Посту потрібно мати серйозну мотивацію. Що стосується України, мотивацією стає питання вакцинації дітей і дорослих, Стамбульська конвенція та просування гендерної деморалізації і ювенальної юстиції. Це проблеми, які сьогодні стосуються кожного українця. Треба, щоб зокрема Західна Україна розпочала молитовну мобілізацію і духовну революцію через правдиве покаєння! Тоді прийде Божий Дух і настане глибока обнова не тільки в людських серцях, але й у соціальній та економічній сферах.

Відповідальність лежить на кожному з вас, дорогі брати і сестри! Особливо старші жінки мали б з вірою молитися, більше, ніж інші, передусім за український народ. Вони, як Мойсей, мали б визнавати свої гріхи і гріхи цілого народу, просячи про його порятунок.

Слід усвідомити, що Божа обітниця дійсна і сьогодні. Треба з вірою піднімати духовні гори зла та кидати їх у вогненне озеро, і таким чином, як Іван Хреститель, підготувати дорогу для приходу Господа Ісуса до людських сердець.

Що стосується майбутніх президентських виборів, то політики передбачають, що буде і другий тур. Отож весь час потрібно молитися за тих, які мають владу в Україні, тобто за президента, депутатів Верховної Ради і місцеву владу, як у Львові, так і в Івано-Франківську, Тернополі чи інших обласних центрах.

Щоб настала зміна в серцях українців, повинна настати зміна в серці майбутнього президента. Потрібно взивати до Бога за нового президента, щоб він отримав особливе світло благодаті для пізнання, як в цей час правильно керувати Україною.

В Угорщині прем'єром є навернений і ревний християнин. Яке велике благословення за останніх 10 років це принесло! З точки зору сімейної політики та з економічної точки зору Угорщина вийшла зі штуч-

ної економічної кризи і сьогодні є прикладом для інших народів Європи. Тому і ми молимося за владу, як нас до цього закликає Святе Письмо, а передусім чоловіки повинні знімати до Бога чисті руки (1 Тим. 2,8).

Якщо маємо в своєму серці гіркість щодо представників влади чи президента, то Ісус закликає нас до прощення. Через ваше прощення представники влади отримують світло і силу, а також справжню мудрість. Отож усвідоммо, що відповідальність за український народ сьогодні лежить на кожному з вас без винятку. Тому дійсно необхідна молитва віри! Слід бути витривалими, як вдова в Євангелії.

Це програма на час Посту. Першим кроком є прощення. Почнімо його реалізувати ще сьогодні.

У Христі

+ Ілля

Патріарх Візантійського Вселенського Патріархату

10.03.2019

Слово Патріарха Іллі на свято Благовіщення

«З усіх же польових звірів, що їх сотворив Господь Бог, найхитріший був змії. Він і сказав до жінки: „Чи справді Господь Бог велів вам не їсти ні з якого дерева, що в саді?” Жінка відповіла змієві: „Нам дозволено їсти плоди з дерев, що в саді. Тільки плід з дерева, що посеред саду, Бог наказав нам: Не їжте його, ані не доторкайтесь, а то помрете”. І сказав змії до жінки: „Ні, напевно не помре! Бо знає Бог, що коли скуштуєте його, то відкриються у вас очі, і ви станете, як Бог, що знає добро й зло”. Тож побачила жінка, що дерево було добре для поживи й гарне для очей і приманювало, щоб усе знати; і взяла з нього плід та й скуштувала й дала чоловікові, що був з нею, і він теж скуштував» (Бут. 3,1-6).

Бачимо, як перша жінка Єва не довіряла Богові, але повірила дияволу і відкрила себе та весь людський рід для прокляття та духовної інфекції. Таким чином всі люди опинились під владою темряви, гріха і диявола. Від того часу людство стогнало в кайданах гріха та взивало до Бога, щоб змилосердився і визволив його.

Бог вислухав це прохання. Він вибрав ізраїльський народ, вивів його з темряви поганства і покликав з нього пророків, які вказували на Того, хто мав прийти в майбутньому – на Відкупителя, Спасителя людського роду.

Які будуть наслідки цього кроку відділення від недійсного папи? Чеські католики стануть для всього світу прикладом справжньої обнови Церкви. Чи ми використаємо цей шанс, який дає нам Бог?

+ Ілля

Патріарх Візантійського
Вселенського Патріархату

+ Методій, ЧСВВр

+ Тимотей, ЧСВВр
єпископи-секретарі

14.03.2019

Єретики і апостати Німеччини

На зборах німецьких єпископів 11-14 березня в Лінгені були представлені пропозиції щодо прийняття контрацепції, статевого співжиття поза подружжям, гомосексуальних відносин та гендерної теорії. Цілком очевидно, що це абсолютно протирічить досі існуючому вченню Церкви. Німецькі єпископи не беруть під увагу реальність смерті, Божого суду і вічності. Вони цинічно скасовують Божий закон і Заповіді, які є дорогою до спасіння. Їх стосуються Ісусові слова: *«„Я не знаю вас; геть від Мене, всі ви, що чините неправду!” Там буде плач і скрегіт зубів!»* (Лк. 13,27-28).

Схвалювання гріха буде відбуватися під час серії зустрічей єпископів, які отримали назву «Дорога синодну» (примітка: до пекла). Про це заявив голова Німецької єпископської конференції кард. Рейнхард Маркс, коли сказав, що більшість єпископів вимагає змін в сексуальній моралі, і додав: *«... Далі вже так не може продовжуватись...»*.

Коментар: Дійсно, *далі вже так не може продовжуватись*, бо те, чого домагаються єпископи, не є християнським, але прямо демонським.

На зустрічі єпископів підкреслювалося: *«Сексуальність і похитливість слід розглядати як позитивні характеристики, які мають свою мету „самі в собі”, без відношення до передачі життя (прокреації)»*.

Коментар: Цим єпископи Німеччини схвалюють важкі гріхи проти Шостої і Дев'ятої заповідей Декалогу. Це жест публічного бунту проти Бога, і зрозуміло, що окрім поодиноких винятків, вони, як явні єретики, є виключені з Церкви. Церковні посади вони займають незаконно і ведуть Церкву до самознищення. Вони ліквідують її ефективніше, ніж явні вороги.

Зокрема, на зборах єпископів були представлені такі погляди:

- Цитата: *Сексуальність обумовлює життя людини.*

Коментар: Зловжита сексуальність відкриває двері егоїзму, цині-

3) Чи Франциск, з огляду на явні ересі, є дійсним, або ж недійсним папою?

4) Чи II Ватиканський собор відкрив двері Духу правди і покаяння, чи через аджорнаменто – духу світу? Сьогодні ми пожинаємо плоди II Ватиканського собору. Так чи ні?

5) Чи були зобов'язані соборні та постсоборні папи боротися проти ересей неомодернізму та синкретизму, які поширювалися, чи ні?

6) Чи канонізація цих пап Франциском є дійсною, чи недійсною?

Питання правди для кожного християнина:

7) Ким ти вважаєш Христа? Чи Він є на першому місці у твоєму житті? Чи ти знаходиш час на розмову з Ним у внутрішній молитві, чи, може, години присвячуєш інтернету, телебаченню, сучасній музиці та марноті світу?

8) Чи ти готовий для спасіння своєї душі та заради Ісуса Христа виступити проти всієї антихристівської системи в Церкві і у світі?

9) Чи ти готовий у своєму житті радикально розійтися з релігійними фразами і самообманом?

10) Чи ти серйозно рахуєшся зі смертю, з Божим судом і вічністю? Або ж це для тебе тільки побожні поняття? Де ти опинився б сьогодні, в цей момент, якби Бог тебе відкликав?

Висновок:

Віднова Церкви повинна розпочатися від тебе, чи ти простий віруючий, чи священник, монах або єпископ!

Поставмо екзистенційне питання: що би відбулося, якби ЧСК оповістила Ватикану і цілому католицькому світу, що не визнає Франциска за законного наступника апостола Петра, відділяється від прокляття і вже не згадує його ім'я в Літургії?

Відповідь: Це був би шок. Але ми вже звикли до шоків. Шокує Франциск і різні еретики на найвищих місцях. Ми звикли до шоків з Німеччини, наприклад, щодо пропозиції скасувати інституцію папства (кард. Леман). Часто шокують кард. Каспер та архієпископ Цолліч, який стверджує, що Христос не помер за наші гріхи. А тепер шокує кардинал Маркс, який пропагує «шлюб» гомосексуалістів в католицьких храмах. Вони не бояться ні людей, ні Бога! А ми, чеши, бажаючи відновити Церкву і папство, маємо боятися зробити найменший крок? Кого і чого ми боїмося? Людей чи Бога? *Навіть власна тінь нас лякає!* (св. Катерина Сієнська).

Кожна жінка в ізраїльському народі прагнула, молилася і просила про те, щоб удостоїтись стати матір'ю обіцяного Відкупителя. Бог вибрав одну жінку – Пречисту Богородицю, яку від першої миті її зачаття охоронив від будь-якої скверни первородного гріха. Так Він приготував її до того, щоб вона стала Матір'ю майбутнього Спасителя.

Марія також була випробовувана, чи вистоїть у вірі. Одного разу, коли вона молилася і взивала до Бога, їй з'явився ангел Господній і сказав: *«Радуйся, благодатна, Господь з тобою! Благословенна ти між жінками»*. Далі Біблія говорить: *«Вона ж стривожилась цим словом і почала роздумувати в собі, що могло значити те привітання. Ангел їй сказав: „Не бійсь, Маріє! Ти бо знайшла ласку в Бога”*». І тоді архангел Гавриїл звістив їй, що вона стане Матір'ю Спасителя. На її запитання: *«Як же воно станеться, коли я не знаю мужа?»*, – він відповів: *«Дух Святий зійде на тебе й сила Всевишнього тебе отінить; тому й святе, що народиться, назветься Син Божий»* (Лк. 1,26-35).

Один археолог знайшов під Голгофою печеру. Після смерті Ісуса відбувся великий землетрус і на тому місці виникла тріщина, яка проходила вертикально від місця розп'яття аж до згаданої печери. Через неї Ісусова кров протекла аж до печери. Коли археолог попросив в одній лабораторії зробити аналіз цієї крові, то з'ясували, що кров містить лише 24 хромосоми. Кожен з нас має 46 хромосом (23 отримуємо від матері і 23 від батька). Але Христос мав лише половину хромосом – від матері. 24-а хромосома крові Ісуса визначає стать. І це також є одним з наукових доказів того, що Діва Марія зачала від Святого Духа. Але наша віра базується не на цьому – ми віримо Божому слову.

Усвідоммо, що і саме Благовіщення є Божим чудом. Діва Марія не вагалася, вона лише запитала, як неможливе стане можливим. І ангел відповів їй, хто це зробить: Святий Дух. А тоді додав, що у Бога немає нічого неможливого. Марія сказала Богу своє ТАК.

І ми маємо проблеми та не раз запитуємо себе, як зробити те чи інше. Не думаймо про те, ЯК це зробити, але ХТО це зробить. У молитві звертаймося зі своїми турботами до Бога. У Нього нема нічого неможливого – так було не тільки 2 000 років тому, але є і сьогодні.

Отець, Святий Дух та Ісус є той самий вчора, сьогодні і навіки. Тільки треба, щоб ми мали таку віру, як Пресвята Богородиця. Бог хоче діяти в нас і через нас. Але йдеться про те, щоб *«Слово стало Тілом...»* (Ів. 1,14). Як? Через Святого Духа. А це питання і нашої віри. Щоб Слово стало тілом і в нас, ми повинні не тільки прийняти Боже слово, але й реалізувати.

Ісус говорить про це в одній з притч: «Вийшов сіяч сіяти своє зерно. Як він сіяв, одне впало край дороги й було потоптане, і птаці небесні його видзьобали. Друге упало на камінь і, зійшовши, висохло, бо вогкості не мало. Інше впало між тернину, і тернина, вигнавшись з ним вкупі, його заглушила. Врейти, інше впало на добру землю і, зійшовши, столицею вродило» (Лк. 8,5-8).

Пресвята Богородиця, її душа, є тією землею, де Боже слово приносить стократний плід. І нашу душу потрібно віддати Богу, і ми повинні слухати Боже слово, приймати його вірою і реалізувати, як вона. Як саме? Щодня через відречення самого себе, як закликає нас Ісус: «Зречись себе!» (Мт. 16,24). В чому? Ми повинні зрікатися нашого гніву, заздрості, невіри, відчаю або депресії, які на нас налягають. Ми повинні виходити зі себе, з рабства «старої людини», з інфекції гріха і бунту проти Бога, та входити до світла. Ісус є Світло. У щоденних турботах знову і знову кажімо Йому: «Господи, довіряю Тобі!».

Будьмо, як Пресвята Богородиця. Ісус, умираючи на хресті, дав її за Матір кожному з нас. Тому ми повинні особисто прийняти її, наслідувати її, так, як вона, жити з віри, серйозно рахуватися з Богом у щоденних ситуаціях. Мета нашого життя – любити Бога всім своїм серцем, всією душею, всією силою і всією думкою. Це головна заповідь. І у Святій Літургії ми молимося: «... і все життя наше Христу Богові віддаймо». Отож ціле своє життя маємо віддати Господу, а потім ходити у вірі. Ми повинні довіряти Йому, як Пресвята Богородиця. Вона стояла під хрестом. Вона не була в депресії, але у вірі. Вона вірила і тоді, коли ніхто не вірив. Вона вірила Божому слову, що Христос воскресне; апостоли ж не вірили, ніхто з них. Вони були в розпачі. Тільки Богородиця стояла і вірила. І ми в найважчих, кризових ситуаціях повинні так довіряти Богу. Він має останнє слово. Спокуси і випробування завжди будуть. Якщо має прийти благословення, то спершу приходиться випробування – з цим необхідно рахуватися. Диявол, з Божого допущення, буде нападати на нас, бажаючи відвернути від виконання Божої волі. Для цього використовує і людей, які будуть з нас насміхатися, наплюють на нас, зганьблять наше ім'я... Так випробується наша віра; виявиться, чи ми в ній закорінені, чи довіряємо Господу, чи дійсно шукаємо Його царство, а не самих себе. Якщо ми не вистоїмо в пробі, то маємо знову встати і далі йти за Христом, не зважаючи на те, що роблять нам люди. Коли нас очорнять та іменують найгіршими титулами, то згадаймо, що й Ісуса назвали навіть одержимим... Потім Йому плювали в обличчя, одягнули на голову терновий вінець... Але Він далі йшов дорогою, на яку Його

Минулого року в Україні впродовж кількох місяців, кожної суботи і неділі, відбувалися кількатисячні маніфестації проти гендеру і за порятунок сім'ї. У різних містах їх організовували протестанти і православні. Що зробили католики в Чехії проти гендерної ідеології смерті? Слід віддати належне горстці паломників на Гостин і Велеград. Але як щодо інших?

Цими днями в парламенті обговорювали право на зміну статі від 12 років. 26 березня знову має обговорюватися закон про т.зв. подружжя гомосексуалістів. Пірати і феміністки прориваються в парламент і впливають на атмосферу, а їхні прихильники стоять з транспарантами перед будівлею парламенту. Однак католики сидять вдома і чекають, коли загромить. Яку підтримку відчуває депутат, коли бачить, що Католицька Церква абсолютно байдужа до запровадження всіх злочинів? Запитуємо: Чи ви здатні провести мирну маніфестацію хоча б 26 березня перед будівлею парламенту, і цим підтримати депутатів, які захищають християнські цінності?

Пробудіться з глибокого маячіння до реальності! Цього духа паралізації та клерикалізму підтримують побожними фразами і радіо «Prohlas», і «Католицький тижневик», і телестудія «Noe», і, на жаль, ЧЕСК. Усі вони повинні кається! Тільки це принесе спасіння народу і онову Церкви! Але покаяння повинен розпочати і кожен християнин-католик, навіть якщо б церковна структура і надалі ігнорувала правду.

Шановні брати і сестри, ви добре знаєте, що ласку покаяння потрібно вимолити. Тому на час цьогорічного Посту хай кожен дасть **обіцянку щодня молитися годину внутрішньої молитви – з 20:00 до 21:00**. На завершення, о 21:00, священники дають благословення. Було б ідеально, якби молилася ціла сім'я, або хоча б два члени сім'ї. Традиційною є молитва вервиці або Хресна дорога.

Правдива молитва повинна привести до конкретного вчинку. Напишіть хоча б якомусь депутату лист на підтримку в боротьбі за захист дітей і порятунок сім'ї. Але також треба піднятися і за прикладом України вийти на вулиці та до парламенту. Якщо зробите ці маленькі кроки віри, Бог зробить чудо: врятує нас від запланованого автогеноциду народу і Церкви! Усвідомте відповідальність за себе і за майбутні покоління!

Питання правди для теолога:

- 1) Чи Церква несе відповідальність за інвазію гендерної ідеології?
- 2) Чи Церква в даний час проповідує ересі, які заперечують головні правди християнства? Так чи ні?

захищає ересі і злочини, є ознакою єдності в бунті проти Бога і проти Духа Правди. А це гріх проти Святого Духа.

Шановні єпископи! З вашої вини католики зв'язані духом фарисейства і перебувають у штучній сліпоті. Потрібно вибрати: Або Христос, або антихрист! Або правдиве вчення, або ересі! Або вірність Петрові, або Франциску!

Дорогі віруючі, якщо будете каятися ви, то цим випросите ласку і єпископам та священникам, щоб вони відчували біль через стан у Церкві. А якщо вони матимуть цей біль – так, як цей відважний архієпископ, – то перестануть визнавати у Святій Літургії єдність з недійсним папою, який веде Церкву і народи до самознищення.

Якщо ви, єпископи і священники, пасивно залишаєтеся в єдності з духом, який сьогодні окупує церковну структуру, то цей дух апостазії тримає вас у своїх рамках і будь-які ваші добрі зусилля робить неефективними. Вони стають всього лиш алібізмом або побожними фразами. Нехай сьогодні стане для вас прикладом архієп. Вігано і наш чеський священник проф. Питьха. Виступити за правду щось коштує. Тоді людина ризикує багато-чим, або й усім, але здобуває вічне життя. Не допоможе казати, що ми повинні боротися за правду, а при тому не бажати відділитися від брехні. Тоді б ми закінчили, як Пилат, який врешті засудив Христа.

Люди, які є у структурі, що перебуває в брехні і під прокляттям через ересі, мусять, як казав Господь Ісус, *«закрити очі, щоб не бачити, закрити вуха, щоб не чути, і закам'янити серцем, щоб не навернутися і щоб їм не було прощено»* (пор. Мр. 4,12).

Посилатися на те, що Франциск написав щось проти гендеру в *Amoris laetitia* або деінде – це лицемірство. Він використовує такі висловлювання тільки для алібізму, але робить якраз протилежне. Це знає і критично мислячий атеїст. Сучасний релігійний клерикалізм, що прикриває ересі, апостазію та аморальність, є гірший, ніж атеїзм, хоча обидва є поганими.

Сьогодні католики не є ні сіллю, ні світлом для цього світу, але згіршенням. Їх ведуть до того, щоб вони вперто уникали найважливішої речі, без якої ніхто не буде спасений, а нею є покаєння. Чому це роблять? Їм не наголошували на суті християнства, а нею є: *«Зречись себе, візьми свій хрест і йди за Мною»*. Йдеться про таїнство співрозп'яття «старої людини» з Христом (Гал. 2,20; Рим. 6,6). Католицизм, який базується лише на дусі релігійних фраз і лицемірному клерикалізмі, не приносить плоди покаєння і спасіння.

покликав Отець, аж на Голготу. Там Божий ворог начебто виграв, начебто перемаг Христу, однак через це сам програв, а Ісус перемаг. Своєю смертю Христос перемаг смерть, а також диявола. А Своїм славним Воскресінням Він виявив, що є переможцем над гріхом і дияволом.

Ми повинні триматися Ісуса і з'єднатися з Ним. Прикладом для нас є Пресвята Богородиця. Її програма звучить: *«Ось я раба Господня...»* (Лк. 1,38). В деяких перекладах Біблії написано «слугиня». Це неправильний переклад. У грецькому оригіналі є слова «*hé dulé Kyriú*»; «дулос» означає «раб». У Новому Завіті тричі зустрічається слово «*dulé*» – рабиня – а двічі з цього сказала так про себе Діва Марія. Слугиня приходила на службу, але якщо їй там не подобається, йде геть. Але раб є власністю свого господаря. Він не може піти. Пресвята Богородиця сказала: *«Я раба Господня»*. Ми є рабами гріха і не хочемо зізнатися в цьому перед собою. Щоб визволитися з цього рабства, ми повинні повністю датися Богові. Бути рабом або рабою Господа – це якраз і є виконанням Першої заповіді. Любити Бога понад усе означає бути Його рабом. Диявол також має своїх рабів. Такі люди ходять біля нас і є медіумами зла, яке роблять вже автоматично. Якби ми так ревно служили Богу, як вони служать Божому ворогу, то на Землі вже був би рай. Скільки їх є? Цілі армії. Вони стають рабами диявола через наркотики, алкоголь чи інші залежності. Гордість і кар'єризм також є причиною того, що душі падають у пекло. Вони мають пекло на Землі і пекло після смерті. А ми, які можемо мати рай на Землі і після смерті, такі байдужі у служінні Богу!

Отож, *«Слово стало Тілом»*. І в нас Боже слово стане «тілом», якщо будемо його реалізувати, тобто жити ним. Святий Дух дасть нам силу і відвагу свідчити про нього та проповідувати його іншим.

Якщо ми зробимо цей крок віри: приймемо слово Боже і будемо слухняно його реалізувати – то Святий Дух поведе нас далі, буде нас навчати, допоможе робити наступні кроки. Бог говорить до нас не тільки через совість, Святе Письмо і приклади святих, але також через різні життєві ситуації. Проблема полягає лише в тому, щоб ми Його слухали. Коли не слухаємо і не розуміємо, тоді йдемо в цілком протилежному напрямку. Тому просимо Бога: *«Господи, вклади до мого серця слухняність, щоб я слухав Твоє слово і реалізував його так, як Пресвята Богородиця»*.

Так Слово стане тілом там, де ми є, Святий Дух даватиме нам необхідне світло, а Ісус буде діяти через нас. Він хоче в нас терпіти і спасати людські душі. Він хоче через нас, через нашу віру і цілковиту відданість Йому врятувати весь наш народ.

Це програма, яку дає нам Бог. Це також програма Пресвятої Богоро-

диці. А це має бути програмою і для нас, які прийняли її за Матір, і хочемо, як слухняні діти, іти за нею. Вона розчавлює голову дияволу. Марія є новою жінкою, яка дала нам Ісуса Христа і через нас хоче дати Йому цілому народу. Україна нічого не потребує більше, ніж живого Ісуса. Як Ісус прийшов у світ 2000 років тому? Через Марію і Святого Духа. Так Він хоче прийти і сьогодні.

Духовні поради

Важливо пізнавати вірою, що Ісус є в Отці, а Отець в Ньому

Вечері перед тим, як звершити діло спасіння, Ісус сказав: *«Коли відійду і вам місце зготую, то повернуся і вас до Себе візьму, щоб і ви були там, де Я. Куди ж Я йду, ви знаєте путь»*. Але апостол Тома сказав: *«Господи, не знаємо, куди Ти йдеш. І як нам знати тую путь?»*. Ісус відповів йому: *«Я – дорога, правда і життя! Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене. Якщо б ви Мене пізнали, то й Отця Мого пізнали б. Відтепер знаєте Його і бачили»* (Ів. 14,3-7).

Тоді Ісус сказав Томі: *«Якщо б ви Мене пізнали, то й Отця Мого пізнали б. Відтепер знаєте Його і бачили»*. Мабуть, Тома здивовано на Нього дивився, не розуміючи того, що Ісус говорить: *«Якщо б ви Мене пізнали, то й Отця Мого пізнали б»*. Але ж апостоли знали Ісуса. Ходили з ним три роки... Але згадаймо про одну подію, коли Ісус біля Кесарії Филипової запитав апостолів: *«За кого люди мають Сина Чоловічого?»*. І отримав таку відповідь: *«Одні за Іллю, інші за Єремію, інші за одного з великих пророків»*. А опісля Ісус неочікувано запитав їх особисто: *«А за кого Мене маєте ви?»*. Тоді настала хвилинка мовчання... Першим, хто промовив, був Петро: *«Ти – Христос, Син Бога живого»*. І в той момент Ісус каже: *«Блаженний ти, Симоне, сину Йони, бо не тіло і кров тобі це відкрили, але Мій Отець Небесний»*. Тобто те духовне бачення нам відкривається не через фізичні очі.

Однак, повернімося в горницю до розмови Ісуса з Томою та апостолами. Ісус сказав: *«Відтепер ви знаєте Його (Він мав на увазі Отця), бо Його бачили»*. Мабуть, в той момент хоча б комусь із них Бог дав ту ласку, що раптом їм відкрилися очі. Не цілковито, але так, як часто і нам Бог дає цю ласку. Кожен, хто щиро навернувся, має досвід, що іноді раптом настає момент, коли йому немовби відкриваються оці. Часто і я казав: *«Я не тільки вірю в Бога, я Його прямо бачу. Просто я це знаю, я Його бачу»*. А цей досвід мали і деякі апостоли, коли Ісус сказав: *«Відтепер ви знаєте Його, бо Його бачили»*. Як Його бачили?

Гендер у час Великого посту-2019

відео: <http://vkpatriarhat.org/?p=33452>

Шановні єпископи, священники і віруючі!

Зараз є час Великого посту, а його суттю є покаєння. Ісус ясно говорить – а це стосується кожного: *«Якщо не покаєтесь, всі загинете!»*. А це дуже серйозна річ!

Сьогодні вирішується питання буття чи небуття не тільки християнства, але й чеського народу. Не робити те, що ми повинні робити – це великий гріх. На останньому суді Ісус скаже суворе слово: *«І підуть ці у вічний вогонь»*. За що? *«Чого ви не зробили одному з Моїх братів найменших – Мені також ви того не зробили»*.

У ці дні в парламенті просовується закон про те, що 12-річні діти вже можуть змінювати свою стать. Це злочини не тільки проти Бога і Божого порядку, але й проти людяності. Мовчати на це означає стати співучасниками злочину! Що повинна робити Церква? Правдивим покаєнням відвернути прокляття від народу і знову випросити Боже благословення; без нього боротьба проти автогеноцидних законів буде неефективною!

У Церкві система брехні була підступно просунена через єресі методом двозначних понять. За допомогою цього ж методу сьогодні в законодавстві просувається гендер.

Можливо, оправданням пасивності віруючих є те, що католицький менталітет не відрізняє церковного авторитету від Божого авторитету. Саме цим скористалися приховані вороги Христа і Церкви. Але вже неможливо оправдати те, що пасивність продовжується далі, хоча з роками вже з'явилися плоди і прокляття стало видимим, так що його може розпізнати кожна щира людина. В Церкві дійшло до зловживання найвищим авторитетом для того, щоб уся церковна структура виступила проти Бога, проти спасительних правд і проти Божого порядку. Плодом є духовна паралізація і прокляття, яке проявляється поступово втратою совісті і розуму. Єпископи і священники зобов'язані визнати від імені усієї Церкви: *«Ми згрішили!»*, – і стати на дорогу правди та покаєння. Інакше процес самознищення не зупиниться. В чому полягає справжнє покаєння? Як сказав апостол Петро: *«Відділіться»* від духа фарисейства, який розіп'яв Ісуса Христа!

Архієпископ К.М. Вігано як Божий пророк вказав на злочини в церковній структурі та закликав до покаєння і процесу віднови. Яка реакція? Мертва тиша. У цій ситуації затято обороняти Франциска, який

співчуття. Страх і жаль з того, що я змарнувала своє життя, бо мій чоловік не знає Ісуса, а йому в цьому не допомогла. А тепер він помирає. Я стала перед розп'яттям, і зі сльозами на очах з цілого серця молилася. Я прощала своєму чоловікові все, за ціле своє життя. Бог дав мені силу не оглядатися назад, на те що було, не згадувати нічого прикрого з прожитого спільного життя, не дорікати, а упокоритися і турбуватися про помираючого. Я оточила його великим теплом, нічого не перечила, не наполягала, але молилася. Нераз я нагадувала про сповідь, але він і слухати не хотів. Завжди мав відмову: «Я сповідався в УГКЦ і мені священник простив всі гріхи, бо я хворий». Я намагалася пояснити, що гріхи потрібно спершу визнати, щоб отримати прощення, але марно. Залишалось тільки молитися, терпіти, і в усьому упокорятись.

Мій чоловік прожив не декілька днів, а декілька місяців. Вперше на свято Богоявлення, дозволив покропити свою кімнату. В церкві я підійшла до отця, і попросила про сповідь для чоловіка, і сказала, що він того не хоче. Отець пообіцяв порозмовляти з ним. Після розмови з моїм чоловіком, отець підказав мені, що я повинна сказати чоловікові про його хворобу. Для мене це було великим випробуванням. Я молилася і просила Ісуса, щоб мені в цьому допоміг. Через день почала розмову з того, що наші діти незаконно народжені, що їх можуть чекати кари за нас, але щоб взяти шлюб, потрібно посповідатися і визнати свої гріхи перед Богом. Я стояла навколішках біля ліжка мого чоловіка і в сльозах говорила йому, що він невиліковно хворий, що хоч я піклуюся про нього, та врятувати його не зможу, і що відкласти сповідь не можна. Господь зробив чудо. Мій чоловік погодився. Наступного дня він висповідався і ми взяли шлюб. Хоч сили покидали мого чоловіка, але ми вже молилися удвох. В день смерті, тримаючи його за руку, я взивала до Бога: «Ісусе, Ісусе, Ісусе, помилуй мене грішного. Ісусе, люблю Тебе, за гріхи жалую». Він наскільки міг повторював за мною. Коли я зупинялась, чоловік з закритими очима вживав: «Ісусе, Ісусе...», і я знову благала вголос молитву. Мій чоловік взяв мою руку і з вдячністю її поцілував. Після смерті чоловіка я сказала Ісусові: «Господи, віддаю в Твої руки розкаяного розбійника».

Я дякую Господу Богу за ласку спасіння душі мого чоловіка, за ласку до упокорення і прощення. Дякую спільноті, яка молилася весь час за зцілення і спасіння його душі.

Віра

Вірою, у світлі віри, а не у фізичному світлі. Тома слухав, що говорить Ісус. Як він реагував? Цього апостол Іван не записав.

Раптом взяв слово інший апостол – Филип, який втрутився в їхню розмову: «*Господи, покажи нам Отця, і вистачить для нас*». Він наче б зовсім не слухав. Ісус якраз про це так ясно говорить, а Филип повторює те саме: «*Господи, покажи нам Отця, і вистачить для нас*». Але Ісус терпеливо йому відповів: «*Так довго Я з вами, Филипе, а ти Мене не знаєш? Хто Мене бачить, той бачить Отця. Як же ти говориш: Покажи нам Отця?*». Тут йдеться про бачення через світло віри – це інший і єдиний вимір: «*Невже не віруєш, що Я в Отці, а Отець у Мені? Слова, які Я говорю до вас, не від себе говорю. Отець, який перебуває в Мені, Він творить ці діла*». І тут Ісус відразу додає це слово: «*Тож вірте Мені, що я в Отці, а Отець у Мені*». Отож потребуємо світла віри. Повторюю: світла віри. Ісус каже: «*Вірте Мені*», – тобто: «Вірте, що Отець перебуває в Мені». Ісус це повторює вдруге. Филип дивився на Ісуса... А також, звісно, й інші апостоли. В цю мить хто який мав ступінь віри і наскільки кому раптом відкрилися очі – про це вже апостол Іван не пише, бо це не є для нас важливо. Для нас важливо, щоб ми вірили, що Ісус є в Отці, а Отець в Ньому.

Божа віра

Ісус наголошує: «*Істинно, істинно говорю вам: Хто в Мене вірує, той такі самі діла робитиме, які Я роблю, а й ще більші робитиме, бо Я вже йду до Отця мого*». Ми покрутимо головою і скажемо: «Як це так? Ще більші діла будемо робити? Як це можливо?». Ми самі їх робити не будемо, але їх буде робити Ісус через нас. Але увага! Щоб ми не думали, що наша мета – концентруватися на чуда. Чуда є результатом життя з Христом, хоча спочатку і через новачків, які мають просту віру, Бог може зробити великі чуда. Але найважливіше – бути закоріненним у Христі. «*Хто в Мене вірує, буде робити діла ще більші, ніж Я, бо Я йду до Отця*». Це є та причина: бо Ісус йде до Отця і Він потім діє. А далі Ісус каже: «*Хто в Мене вірує, той такі самі діла робитиме, які роблю Я*». Отож, існує віра, необхідна для спасіння, а є віра, через яку Бог робить чуда. Ісус каже: «*Майте віру Божу. Істинно кажу вам, що хто скаже цій горі: „Двигнись і кинься у море!“ – та не сумніватиметься у своїм серці, лише віруватиме, що станеться те, що каже, то буде йому так*» (Мр. 11,22-23). Нам потрібно мати Божу віру. Однак спочатку може бути зовсім не видно результату. Він може стати явним і за 50 років. Але жодна молитва віри не є даремною. Якраз в молитві людина отримує цю Божу віру; раптом знає, що в цю хвилину Бог діє.

Це важко пояснити, людина мусить мати цей досвід. А його не отримує відразу – хоча й іноді може отримати, бо Бог це може дати. Але часто це результат витривалості і вірної молитви, в якій людина вірить, намагається не сумніватися, і раптом наче вийде на новий рівень тієї Божої віри і має цілковиту певність, що тепер Бог діє, що це не залежить від мене, що Бог чинить велику річ, що щось діється. Людина просто це знає і для цього не потребує мати ніякої теологічної освіти, ніякого докторату з теології. Досить мати віру – таку, як у британського селянина чи селянки, як сказав один відомий науковець.

«Будете робити ще більші діла...», але в Ісусі

Скільки надзвичайних чудес Бог вчинив у житті святих! Але ці чуда мають ясний сенс: щоб люди навернулися і каюлися, а не щоб цих святих вшановували як якихось цілителей. І взагалі, якщо б ми прагнули того, щоб Бог через нас робив чуда для нашої слави, то зійшли б на фальшиву дорогу. Тоді б відразу зголосився диявол і запропонував би, що допоможе нам. Наше завдання – спасіння душ, але іноді Бог ставить нас у різні ситуації, в яких ми практично змушені молитися за чудо, інакше грішимо егоїзмом або лінивством. Наприклад, хтось з найближчих захворіє або станеться якеś нещастя. Тоді треба з вірою молитися, просити Бога, простим способом з'єднатися з Ісусом, бути в ту мить в Ньому. А це якраз те, що каже Ісус: *«Коли будь-що проситимете в Моє Ім'я, Я зроблю це»*. А перед тим каже: *«Все, що попросите в Моє Ім'я, те вчиню, щоб Отець у Сині прославився»*. Маємо просити в Його Ім'я – в Ім'я Ісуса. Це є те Ім'я Єгошуа. Це святе Ім'я, яке ми також повинні мати як святе у своєму серці. Увага! А тоді Ісус це зробить, а не ми, не той, хто молиться – він не повинен збирати славу, навіть якщо б воскрешав мертвих. Ісус це робить. А часто може це зробити і через віру того, хто просить, а не через того, хто за нього молиться.

Найбільше чудо – коли Бог відкрис нам очі

Бог робить чуда в нашому житті постійно, в малих речах. Але проблема полягає в тому, щоб нам відкрилися очі, щоб ми бачили ці чуда – власне це є найбільшим чудом. Досить тільки усвідомити, що Бог створив нас, що підтримує наше існування, що дбає про кожну клітину в нашому тілі, що про нас знає, та що навіть коли допускає терпіння, прагне одного: щоб ми були спасенні і мали вічне щастя в небі. Отож, і це терпіння, і все, що Він дає, є для нашого добра. Тому потрібно за все дякували. Треба, щоб Бог відкрив нам очі, щоб ми не були, як ті, про яких сказано: *«Мають очі, але не бачать, мають вуха, але не чу-*

вала – і він оздоровився!». Своєї радості я не могла приховати, а тому ця «трагічна» подія не перекрила радості з того, що Бог зробив для мене і мого сина. Всі довкола співчували: така біда, таке горе, а я ходила радісна та весела і в душі прославляла Господа за Його велике милосердя. Господь мені дав набагато більше ніж я втратила.

Я чула приклади з життя святих-праведників зі Старого і Нового Завітів, як вони постили, молилися та закликали до покаяння весь ізраїльський народ. Серед них була і Цариця Естер і богобоязна Юдита. Вони врятували народ від цілковитого винищення. Перемога Божа прийшла через піст та ревну молитву, самопожертву жінок та вірність Богові до кінця.

Так Бог мене вислухав і прийняв мою маленьку жертву, а нагорода виявилася великою. Слава Йому!

Наталя, 39р.

Декілька років тому на огляді у лікаря під час УЗД, в мене було виявлено дисфункцію жовчного міхура, лікар сказала, що з часом треба буде оперувати. Але так, як мене, особливо це не турбувало, то я й не придала тому значення, а потім і зовсім забула. В неділю, на Святій Літургії, в мене сильно стало боліти під правим підреб'ям. Біль був такий сильний, що я вже не могла молитися і була цілком «духовно відсутня». Якщо найсильніший біль прирівняти до десяти балів, то мене боліло, так на вісім балів. В думках вже прооперувалася, але нараз мені прийшла думка: «Та ж я на Службі Божій і можу просити Бога. Він найкращий Лікар». Якраз в цей час почалася епіклеза. Я почала перепрошувати нашого Господа за своє маловірство, за те що Він не є на першому місці в моєму житті, просила в Ісуса: «Якщо хочеш – оздорови мене, а якщо ні то приймаю це як хрест». І до закінчення епіклези біль раптово припинився і до цих пір мене не турбує. Хвала нашому Господу за Його довготерпелівість і многомилостивість!!!

Ольга (м.Червоноград)

Мій чоловік не був навернений. Вісім років тому ми розлучилися. Він не хотів змиритися з тим, до якої церкви я належу, через що в нас були і сварки і приниження. В грудні 2018 року мій чоловік важко захворів. Діагноз показав рак 4 стадії, жити йому залишалось декілька днів, та лікарі не називали хвороби моєму чоловікові. В цей момент я побачила закінчення його життя і мене охопив великий страх, жаль і

На цьому випадку ми переконалися, якою сильною є молитва «Голгота», через яку люди оживають духовно і фізично.

сестри

Я мама трьох дітей: старша дочка, середущий син і найменша теж донечка. Син Віталій, 8 років весь час мав проблеми зі здоров'ям. Ми з чоловіком не один раз і не до одного лікаря зверталися, але ніхто не міг допомогти, всі тільки розводили руками. Де тільки була можливість, зверталися по допомогу, але всі наші намагання були даремними. Я безсильно тільки дивилася на свого хлопчика. Часто задавала собі запитання де знайти порятунку, де знайти вихід? Ви знаєте, що мама все би зробила для своєї дитини, але тут я нічого не могла зробити. Ніякі зв'язки, знайомства чи хороші спеціалісти не могли допомогти, щось змінити. Я зрозуміла, що люди мені не допоможуть, тому віддала все в Божі руки.

Тепер є другий тиждень Великого Посту. Це час для того, щоб зупинитися та застановитися над своїм життям. Знаю, що піст і молитва – це велика сила. Тому цього місяця я вирішила поїхати на молитовні вихідні в м. Тисменицю. Я там давно вже не була, бо треба було пильнувати двох менших дітей. Взяла з собою старшу дочку. Час в Тисмениці пройшов дуже швидко. Там я молилася за дітей, за чоловіка, але головне – за хворого сина. Просила в Бога за його оздоровлення. Коли через три дні повернулася додому, не могла повірити в те, що сталося – Бог зробив конкретне чудо: Віталік був здоровий!

Після нашої поїздки на молитовні вихідні крім цього, сталася ще одна подія. Ми з чоловіком маємо свій магазин, який має два поверхи. Весь товар знаходиться на першому поверсі, а на другому – немає нічого. У вівторок через іскру в обігрівачі, який був на другому поверсі магазину, зайнялася пожежа. Полум'я вогню дуже швидко почало поширюватися і могло перекинутися на перший поверх. Але і тут Господь нас не залишив: на небезпечну ситуацію збіглися люди, помагали все виносити, співчували. Продавець викликала пожежну службу і вогонь вдалося погасити. Товар вцілів, тільки стіни були мокрі, а магазин – залитий водою. Вогонь пошкодив дах будівлі, а тому треба було б його міняти.

Чоловіка на той час вдома не було. А свекор хотів мене підбадьорити, потішити: «Тільки на вічності побачимо від чого ще гіршого нас Господь захоронив, за що така дань». Відповідь на це я вже давно знала, а тому і зразу відповіла: «Я знаю чому така дань: у мене син був хворий, і лікарі нічого не могли зробити. А я змилювання в Бога вимолю-

ють, ожиріло серце тих людей». Це такий сумний підсумок. Отож, необхідно каятися, щоб ці очі нам відкрилися, щоб ці вуха знову чули, а серце – щоб Бог нам дав нове серце, як обіцяє в пророка Єзекиїла: «Дам вам нове серце і нового Духа».

«Якщо любите Мене, Мої заповіді берегтимете» (Ів. 14,15)

Ісус каже: «Якщо любите Мене...». Тут Ісус говорить про агапе, тобто про чисту любов до Бога. Грецька мова це чітко розрізняє. А тут говориться про агапе, про Божу любов, не про людську, про форми людської любові. Отож, Ісус каже: «Якщо любите Мене, Мої заповіді берегтимете». Тобто любити Ісуса – це не питання почуттів, чи, радше, тільки почуттів. Це не означає, що там не може бути почуття. Може бути і почуття, але воно має базуватися на чистій правді. Божа любов агапе насамперед полягає в тому, що людина ХОЧЕ любити. Любов походить з пізнання: людина все більше і більше пізнає Бога і так все більше Його любить. Отож, це питання волі і Божого пізнання, яке Бог дає на молитві. Ісус каже: «Якщо любите Мене, Мої заповіді берегтимете». Якими є Ісусові заповіді? Де про них сказано? Насамперед, вони зібрані в Нагірній проповіді, але є і у всьому Євангелію, в різних висловлюваннях. А які вони? Вони стосуються суті. Бог дав заповіді ще через Мойсея. Декалог діє і сьогодні. Ісус його не скасував. Але ті різні заповіді, наприклад, щодо жертвування тварин і т.д., були довершені в жертві Христа. Отож, в Христі є виконання Закону. А любити Христа означає жити Його заповідями внутрішнім способом. Не достатньо тільки зовнішньо виконати норму – Ісус хоче, щоб це було внутрішньо, що ми це мали в серці, щоби ми мали позицію правдивості, щоб це не була така «шизофренія»: я щось роблю, але при тому внутрішньо повний злоби, ненависті і бунту проти Бога. Неправильно було б мати таке ставлення: «Якщо так мусить бути, то вже піду до церкви, або помолюся, але радше я робив би щось інше. Зроблю це, щоб мати святий спокій, інакше інші мені докучатимуть». Так не має бути. Коли це роблю, мушу мати те відношення – живе відношення до Ісуса: «Якщо любите Мене...». Отож, ми повинні зберігати Ісусові заповіді. А найбільша заповідь – це любов. Що це означає? Це означає помирати для свого егоїзму, як каже апостол Павло: «Ставайте жертвою живою і святою, це ваша духовна Богослужба». Жертвою живою і святою! Отож, маємо зрікатися власної волі та шукати те, що є Божою волею, що є добре і справедливе.

«...І проситиму Я Отця, і дасть Він вам іншого Утішителя, щоб з вами був повіки, Духа істини» (Ів. 14,16-17).

«Якщо любите ви Мене, то Мої заповіді бережете. І проситиму Я Отця, і дасть Він вам іншого Утішителя, щоб з вами був повіки, Духа істини, якого світ не може сприйняти, бо не бачить Його і не знає. Ви ж Його знаєте; бо перебуває Він з вами, і буде в вас» (Ів. 14,15-17). Ісус каже: *«Якщо любите ви Мене...»*. Це умова. І продовжує: *«Я упрошу Отця», Я – Ісус*. Він це каже. *«І Він – Отець, – дасть вам іншого Утішителя, щоб з вами був повіки, Духа істини»*. Дух правди, Святий Дух, Заступник – Він *«заступається за нас стогонами невимовними»*, як сказано у 8 главі послання до Римлян: *«Про що бо нам молитися як слід, ми не знаємо, але сам Дух заступається за нас стогонами невимовними»*. Отож, Ісус поросить Отця, а Отець дасть Духа правди, Духа Святого. А далі Ісус каже нам про Святого Духа: *«Якого світ не може сприйняти, бо не бачить Його і не знає. Ви ж Його знаєте, бо перебуває Він з вами, і буде в вас»* (Ів. 14,17). Отож, світ, тобто дух світу – це дух брехні. Він не може прийняти Духа правди, Святого Духа, бо *не бачить Його і не знає. Ви ж Його знаєте, – каже Ісус, – бо Він перебуває з вами*. Отож, Він перебуває з нами, тобто є **біля нас**. А тепер Ісус скаже правду, яку ми часто читали, та зовсім над нею не замислювався і просто не знали, про що йдеться. Це слова: *«...і в вас буде»*. **«В вас буде»**. Апостоли знали Ісуса. Вони мали досвід зі Святим Духом в різних ситуаціях. Але тоді Ісус не вказував виразно на Святого Духа. Вони мали досвід з дією Божої влади, Божої сили, вони знали, що вона близько, бо були біля Ісуса і відчували дію Божого Духа. Адже здійснюється не тільки Ісусове слово: *«Я і Отець є одне»*, – але також здійснюється: *«Я і Святий Дух є одне»*. Йдеться про одне Божество і Три Особи. Отож, Ісус говорить апостолам про Святого Духа: *«Ви Його знаєте, ви маєте досвіди»*. І ми були охрещені і маємо певні досвіди зі Святим Духом. Але Ісус говорить про один конкретний досвід: **«В вас буде»**. Це апостоли зрозуміли аж в день П'ятидесятниці, в момент, коли настав певний внутрішній пролом в їхньому нутрі і коли особливим способом прийшла ця Божа любов, що потім проявилася молитвою на незаних мовах, вогненними язиками і громом, який, прогрімівши, привернув увагу цілого Єрусалиму. Але, насамперед, це проявилася молитвою мовами. А потім прийшло внутрішнє пізнання Святого Духа, те глибоке відношення, настала зміна, тобто апостоли і учні стали мартирес – свідками і мучениками, як сказав Ісус: *«Будете Моїми свідками»*. Святий Дух це вчинить. *«Коли на вас зійде Святий Дух, будете Моїми свідками, мартирес»*.

Це Ісус сказав в день Вознесіння. Згодом, через кілька днів, апостоли це пережили і пізнали. А потім згадали і про цю правду: *«Святий Дух буде в вас»*. І не тільки згадали – вони її пережили, мали досвід. Щоб передати, що означає **«біля вас»** і **«в вас»**, нам допоможе таке порівняння: На озері плаває пляшка, закрита корком. Вода є навколо неї, але не є в ній. Коли вийметься корок і вода почне затікати до пляшки, пляшка раптом зануриться у воду. Тепер вода є навколо неї і в ній. А власне це зображає хрещення Святим Духом. Ця обіцянка стосується і нас – християн, які живемо в цих останніх часах.

Свідчення про вислухану молитву

Одного вечора до нас прийшли сусіди і сказали, що їхня 94-річна бабуся помирає, тому попросили прийти помолитися. Бабуся вже багато років була прикута до ліжка і ми час від часу приходили до неї, щоб разом помолитися. Тепер вона лежала майже без свідомості, говорити практично не могла і лиш потиху шепотіла. Виглядало, що це вже останні хвилини її життя. Ми клякнули і почали молитися молитву покаяння, проходячи по черзі усі Божі заповіді, а потім – 7 останніх слів з хреста. Коротко переповівши вступ, кілька хвилин повторювали речення з молитви «Голгота». Коли молилися останнє слово «Отче, у Твої руки віддаю духа мого», здавалося, що бабуся дійсно зараз віддасть духа – настільки була слаба. Годі ми почали молитися до Ісусових ран і коротку молитву при вмираючих: «Ісусе, я Тебе люблю, за гріхи жалю». Поміж тим ми співали пісні до Ісуса. Так минуло 2 години. Впродовж усієї молитви ми тримали перед очима бабусі розп'яття, на яке вона пильно дивилася. Біля бабусі також був син і невістка, які мабуть, ще ніколи так довго не молилися, але було видно, що вони духом єдналися з нами в молитві. Закінчивши молитву, ми повернулися додому, а наступного дня сусіди кажуть нам: «Чудо! Бабця воскресла! Дістала силу, вже сама сідає, почала жваво говорити, і питає, чому ми не даємо їй їсти, хоча перед тим вже кілька днів нічого не могла їсти». Мабуть, Господь ще залишив бабусю при житті для того, щоб вона молилася, бо будучи прикутою до ліжка, вона багато часу проводила в молитві. А також, напевно, Бог хотів, щоб молитву покаяння і 7 слів з хреста помолились також син і невістка, яка за кілька днів опісля потрапила в лікарню з важким приступом, і також опинилася в небезпеці смерті. А тепер бабуся, яка «воскресла» молиться за свою невістку.